

DECLARACIONS DEL GENERAL BERNARD ROGERS

Armes de neutrons a Europa

Fa alguns dies, en unes declaracions a distints professionals de la premsa europea, Bernard Rogers, comandant en cap suprem de l'Aliança Atlàntica, va fer unes declaracions crucials per a la política armamentística europea, declaracions que parlen d'acords secrets i directes.

A. Solé (Gran Bretanya)

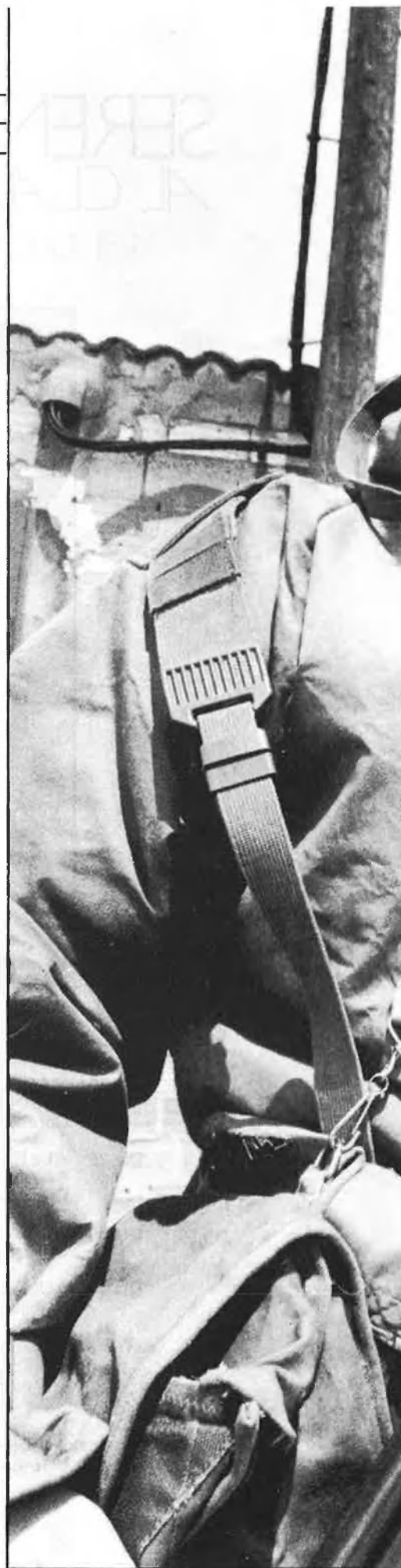
Hi ha un govern europeu que, sense haver-ne informat el seu poble, s'ha compromès amb el Pentàgon a acceptar l'estacionament d'armes de neutrons en el seu territori nacional. Aquest i altres aspectes militars inèdits varen ser insòlitàment divulgats fa uns dies en persona pel general Bernard Rogers —el comandant en cap suprem de l'Aliança Atlàntica— en el transcurs d'un interessantíssim col·loqui al King's College de Londres, al qual assistiren un selecte grup de polítics, periodistes i militars.

En tots els sentits, el col·loqui va ser un inesperat *tour de force*. Cordialitat, franquesa, expressió intel·ligent, gran sentit de l'humor en les respostes («Si fos polític, us respondria que no, però com no ho sóc, us responc que sí»), el general Rogers, impecablement habilitat amb un elegant uniforme color verd oliva, ironitzà i amb raó sobre les «plataformes socialistes» de la Gran Bretanya, Grècia i l'Estat espanyol. Una de les primeres preguntes d'aquest apassionant col·loqui del dia 26 de juny al «Great Hall» del King's College fou la de si l'OTAN no havia enllestit per atzar plans contingencials de cara a les properes eleccions generals britàniques, per si guanyen els laboristes, proclamen el desarmament unilateral i tanquen les bases militars d'EUA en territori britànic. Bernard Rogers informa que les estimacions de l'Aliança Atlàntica són que la Senyora Thatcher avançarà l'escrutini del 1988 al setembre de l'any que ve, revelació que podria indicar que l'OTAN és informada de les dates de les eleccions europees abans que les oposicions i opinions públiques respectives. El ge-

neral Rogers va tranquil·litzar els assistents explicant que en l'esfera militar els programes dels partits socialistes de la Segona Internacional mai no es tradueixen en realitats. Va dir que no hi havia cap pla contingencial perquè ell, senzillament, no creia que cap administració laborista s'atreveixi mai a posar en pràctica la seva plataforma ideològica.

S'ha de tenir en compte que, informativament parlant, un dels grans avantatges dels generals americans com Rogers o Haig és que són molt directes i oberts; és a dir, massa poc diplomàtics, i, en general, amb escassa malícia política. Quan s'estenen en les qüestions tècniques que tant els agraden, tot sovint se'ls escapen extrems polítics potencialment crucials. Així, tot informat de la situació sobre els projectes de desplegament d'armes químiques, Rogers sorprengué tot d'un plegat els assistents al col·loqui en declarar sense embuts que els nord-americans preferirien que les noves armes químiques fossin estacionades a Europa (per implicació, que preferirien que no hagin de ser situades exclusivament als Estats Units, com s'insisteix pertot a nivell oficial que serà el cas). Explicant quins són els problemes actuals en aquest assumpte, el comandant en cap de les forces de l'OTAN a Europa va informar que «una de les solucions de compromís del Congrés de Washington serà proposar l'estacionament per separat dels dos agents químics de què es componen aquesta mena d'armes: és a dir, que un dels dos productes químics de l'arma binària seria estacionat en un estat europeu, i el segon en un altre; però tot dependrà de les circumstàncies».

Tan important revelació no fou res comparada amb la que vindria tot se-

**L'actual política
dels governs
occidentals
europeus descarta
l'evacuació de la
població en cas de
guerra química.**

guit. Tot reconeixent que en cas de guerra química hi hauria, inevitablement, baixes entre la població civil, puix que l'actual política dels governs occidentals europeus descarta l'evacuació de poblacions, el general Rogers afegí sense immutar-se: «de tota manera ara hi ha una nació europea —de la qual no penso donar el nom— que s'ha compromès amb l'OTAN a acceptar l'estacionament en el seu territori d'*enhanced radiation weapons*» (la denominació tècnica de les armes de neutrons).

Lògicament, aquesta informació despertà un interès enorme, si més no perquè al cap de tants mesos d'haver-se donat per acabada l'aspra polèmica de les armes de neutrons, ara resultava que hi ha un govern que —sota mà— s'ha compromès amb Washington a autoritzar-ne el desplegament, menyspreant l'opinió pública nacional i la dels països veïns i aliats. Aquest interès va fer que, malgrat haver advertit Rogers que no donaria el nom de l'estat europeu en qüestió, alguns dels assistents el pressionessin. Però el general es tornà a negar a donar-lo, per bé que indiqués que no es tractava del Regne Unit.

Advertí llavors el cap militar de l'Aliança Atlàntica que això no volia pas dir que ell personalment fos partidari del desplegament d'armes de neutrons al nostre continent, i que anéssim amb compte amb la manera com n'informaven. Tanmateix, al cap de pocs minuts, sortia amb una nova revelació: «Hi ha una altra nació, de la qual tampoc no donaré el nom, que s'ha compromès amb l'OTAN a augmentar el seu pressupost de defensa en un tres per cent en termes reals». (Com se sap, l'acord oficial atlàntic intereuropeu era de no ultrapassar el 3 per cent real a partir del 86. Per alguna raó, el general Rogers es referí en tot moment a *nations*, sense utilitzar ni una sola vegada els mots *countries* o *governments*, però estava ben clar que el que volia dir era acords directes i secrets entre el gabinet o membres del gabinet d'un estat i l'OTAN o el Pentàgon).

Al·ludint finalment a la situació en la Mediterrània després de l'atac contra Líbia, el general Rogers va dir que els sectors veritablement perillosos eren el central i l'oriental, i que des del punt de vista operatiu europeu l'estat més important en tots dos sectors seria França. (Per implicació, es dedueix que els Estats Units no deuen témer que esclati cap conflicte bèl·lic en el sector occidental, o sigui, entre l'Estat espanyol i el Marroc). □